

handle med alle partierne om, hvordan vi finansierede det hul, der blev, når programmidlerne løb ud. Her blev UMTS-midlerne bragt ind i billedet. Der blev indgået en aftale om, at hvis der var enighed imellem partierne, så kunne de bruges til finansiering, ellers måtte de bruges til gældsafdragelse.

Det var Venstre og De Konservative faktisk ikke meget for dengang. Så fik vi finansloven fremlagt af SR-regeringen, og der fremgik det ganske klart, at UMTS-midler bl.a. skulle bruges til at fylde det hul op, men det skulle jo, jf. den aftale, der var indgået inden sommerferien 2001 med alle partierne, gøres i enighed i fællesskab med de partier.

Så kom valget. Og nu har VK-regeringen meget fornuftigt overtaget UMTS-midlerne. Så det er jo ikke helt forkert, men det er jo heller ikke helt rigtigt at skabe det billede, at den tidligere regering efterlod et hul. Det gjorde den tidligere regering i samarbejde med de forligspartier, der var omkring forskning. Det tror jeg ikke vi behøver at være uenige om.

Det, jeg gerne vil bruge det her til eksempel på, er, at jeg synes, statsministeren godt kunne gå ind i en mere reel diskussion om, hvorfor vi egentlig er så meget imod skattestoppet. Det lyder så enkelt at sige: Stop de skatter, og at alternativet til skattestoppet er, at vi andre vil hæve skatterne. Det er jo ikke rigtigt.

Nu taler jeg ikke om, at kommuner og amter skal holde skatterne i ro, for det er SR-regeringens politik. SR-regeringen havde bare ikke et flertal, som VK-regeringen har det med Dansk Folkeparti, fordi Venstre og De Konservative, da partierne var i opposition, ikke ville hjælpe SR-regeringen med at håndhæve aftalerne. Men det er også fair nok. VK-regeringen er heldig at have et flertal med Dansk Folkeparti, der vil det, jeg havde nær sagt, så længe det varer – og det kan vi ikke vide.

Det skattestop, vi er imod i Det Radikale Venstre, er det skattestop, som handler om finanspolitikken. Og det skattestop betyder i sig selv – alt andet lige – en lempelse af finanspolitikken. Derfor må regeringen arbejde med en ekstraordinær stramning af udgifterne, for at man kan få en finanseffekt, der er 0,0, som regeringen jo definerer det.

Det er den ekstra stramning, som bl.a. begrundes i en række af de lovforslag, Folketinget behandlede i foråret. Da vi skulle spare på folkeoplysningsloven, kan jeg bl.a. huske, at det stod

som en begrundelse i bemærkningerne, at det var skattestoppet.

Kl. 22.30

Regeringen i sin gode ret til at have den politik og gennemføre den. Det anfægter vi ikke. Men vi er uenige i den. Og de besparelser, regeringen på den måde bruger til skattestoppet, vil Det Radikale Venstre i princippet – hvis vi kunne blive enige om, hvad det var for nogle besparelser – hellere bruge til markante sænkninger af skat på arbejde. Det er deri, uenigheden består.

Så spørger statsministeren: Bliver folk meget glade af at få skatten på arbejde ned, hvis de skal betale højere benzinpriser, når de skal køre på arbejde? Ja, det gør de, hvis de netto får en samlet gevinst. Men i øvrigt har Det Radikale Venstre sagt, at vi gerne vil finde andre løsninger end benzinafgift.

Men det er jo bemærkelsesværdigt, at hvis det ikke var troværdigt, hvad Det Radikale Venstre har lagt frem, så ville det jo ikke give den effekt, som DI, LO og Finansministeriet har beregnet det vil, på arbejdsudbuddet. Så ville det jo ikke kunne lade sig gøre.

Derfor kan jeg love statsministeren, at jeg bliver ved med at forklare sammenhængen i Det Radikale Venstres skatteudspil, uanset om Venstre eller statsministeren prøver at gøre det odiøst. Bilejere, husejere og medlemmer af fagforeninger får nettogevinster ud af det forslag.

Så vil jeg gerne sige omkring forbeholdene, at jeg lytter til, hvad statsministeren siger, og jeg er enig i, at det er vigtigt med grundige overvejelser. Jeg er sådan set ikke ude på at skabe uheldige ting ved at drøfte afskaffelse af forbeholdene, så jeg vil meget gerne også drøfte det med statsministeren, fordi jeg ikke helt forstod, hvad det var, der kunne ske i forbindelse med regeringskonferencen og en ny traktat.

Min bevæggrund for at sige det, jeg har sagt, har været, at jeg tror, det er vanskeligt at behandle forbeholdene og en ny traktat på én gang. Men det synes jeg da vi kan drøfte. Jeg synes også, at det er vigtigt, at befolkningen er med i, hvad det er for overvejelser, og hvad det er, der forestår bl.a. omkring en ny traktat. Så det er vi helt parate til, og jeg lytter gerne.

Til allersidst vil jeg sige, at statsministerens bemærkninger om folkeskolen, både det, der blev sagt i åbningstalen, og det, der er sagt her efterfølgende, ikke gør det nemmere for undervisningsministeren i de kommende dage. Det er vi nu nogle ordførere, der har vekslet ord om hernede i salen. Det er min fornemmelse – i